

Šv. Ignacas Lojola

Jėzaus Draugijos įkūrėjas šv. Ignacas Lojola (Inigo de Loyola) gimė 1491 m. Ispanijoje, baskų provincijoje Gipuskojoje (Guipuzcoa), Lojolos pilyje Aspeitijos vietovėje (Azpeitia). Ignacas Lojola paskelbtas šventuoju 1622 m. kovo 12 d. kartu su šv. Pranciškumi Ksaveru. Jėzuitų įkūrėjo šventė minima liepos 31 d.

Jis buvo jauniausias iš 13 vaikų. 1507 m., dar prieš tėvo mirtį (motina buvo mirusi jau anksčiau), berniukas atsiduria Arevale. Kastilijos karaliaus išdininkas Chuanas Velaskesas de Kuejaras (Juan Velasquez de Cuellar) Ignaco tėvui pasiūlė vieną iš savo sūnų atsiųsti į jo dvarą, kad gautų kilmingos šeimos nariui deramą auklėjimą ir išsilavinimą. Beltranas Lojola paskyrė savo jaunėlį.

Arevale Ignacas praleido dešimt metų. Čia išmoko dvaro etiketo, naudotis ginklais, dalyvavo turnyruose. Velaskesas stengėsi, kad jo globotiniai būtų įvairiapusiškai išsilavinę. Už tai, kad galėjo pasigirti dailia rašysena, Ignacas turi būti dėkingas Arevalo mokyklai. Čia jis skaitė pamėgtus riterių romanus. Velaskesasų šeimoje nebuvo pamirštas ir religinis auklėjimas, tačiau Ignacas prisipažįsta, kad jis buvo pasaulio tuštybėms atsidavęs žmogus. Nors tikėjimo ir neišsižadėjo, bet negyveno pagal jo reikalavimus ir nesisaugojo nuodėmės. Jį viliojo moterys, buvo užsidegęs aistra lošti, nevengė karštakošiškai griebtis ginklo. 1515 m. dėl kažkokio nusižengimo net buvo patrauktas į teismą kartu su vyresniuoju broliu.

Arevale Ignacas patyrė ir žemiškosios galios trapumą bei likimo nepastovumą. Po karaliaus Ferdinando mirties Velaskesas pateko į naujojo valdovo nemalonę, turėjo palikti Arevalą ir, palaužtas negandų, netrukus mirė. Dvidešimt šešerių metų riteris Ignacas buvo priverstas ieškoti naujo šeimnininko. 1517 m. jis stojo Navaros vicekaraliaus Antonio Manrikės (Antonio de Manrique) tarnybon.

Mūšis ties Pamplona

1521 gegužės 20 d. prancūzams puolant Pamplonos tvirtovę, sviedinys sunkiai sužalojo abi Ignaco kojas. Jis buvo nugabentas į pilį. Žaizdos sunkiai gijo, be to, vienos kojos kaulai kreivai suaugo, ji liko trumpesnė. Ignacas to negalėjo pakęsti, nes ir toliau ketino sekti pasauliu. Tad laukė kaulo atsatymo operacija, kurią reikėjo daryti be narkozės. Jis vis tiek apsisprendė kentėti dėl savo užgaidos, nors vyresnysis brolis buvo pasibaisėjęs ir manė, kad pats tokio skausmo neištvertų. Po operacijos koją tepė daugybe aliejų ir nuolat tempė specialiais instrumentais, kurie ligonį kankino daugelį dienų.

Sveikimas ir dvasinės knygos

Pamažu Ignacas sveiko, tačiau kol kas buvo priverstas gulėti lovoje. Kadangi labai mėgo skaityti riterių romanus, paprašė duoti keletą romanų laikui praleisti. Bet namuose nebuvo nė vienos tokios knygos, todėl jam davė vienuolio kartūzo Ludolfo iš Saksonijos keturių tomų veikalą „Kristaus gyvenimas“ bei dominikono Džiakomo Varezės (Giacomo de Varese) „Knygą apie šventųjų gyvenimus“.

Daug kartų skaitydamas šias knygas, Ignacas pamažu susižavėjo tuo, kas jose rašoma. Žvelgdamas į savo ankstesnį gyvenimą svarstydavo: „Kas būtų, jei aš padaryčiau tai, ką darė šv. Pranciškus, ar tai, ką darė šv.

Dominykas?“ Šias mintis keisdavo svajonės tarnauti vienai širdies damai. Jos taip užvaldydavo Ignacą, kad apie tai galvodamas galėdavo praleisti dvi, tris ar keturias valandas. Ši tokių skirtingų minčių kaita tęsėsi ilgą laiką.

Dvasių atpažinimas

Mintys apie pasaulio dalykus jį labai džiugino, bet, kai pavargęs jas apleisdavo, jausdavo sausrą ir nepasitenkinimą. Tuo tarpu, kai galvodavo eiti basas į Jeruzalę, valgydamas tikrai žolynus, imdamasis visų apsimarinimų, kuriuos praktikavo šventieji, net apleidęs tas mintis jautėsi patenkintas ir linksmas. Šitaip pamažu pradėjo pažinti jame veikiančias skirtingas dvasias. Ignacas pradėjo rimčiau galvoti apie savo praeitį. Juo daugiau mąstė, tuo labiau įsitikino, kad privalo atsisteisti už savo prasižengimus, todėl nusprendė leistis maldingon kelionėn į Jeruzalę.

Kelionė į Jeruzalę

Keliaudamas į Švč. M. Marijos šventovę Monserate, jis įsigijo ilgą šiurkščios drobės tuniką. 1522 m. kovo 21-ąją atvykęs garsiojon šventovėn, susirado nuodėmklausį ir, viską surašęs, atliko viso gyvenimo išpažintį, kuri užtruko tris dienas. Kovo 24-ąją – Apreiškimo Marijai šventės išvakarėse – elgetai atidavęs prašmatnius drabužius, apsivilko šiurkščios drobės drabužiu ir prie Mergelės Marijos altoriaus praleido visą naktį.

Ankstų rytą palikęs vienuolyną, iškeliavo į Barseloną, iš kur planavo vykti Jeruzalėn. Pakeliui stabtelėjo Manrezoje, kur ketino pabūti kelias dienas. Tos kelios dienos virto mėnesiais, mat kaip tik Manrezoje Ignacas praėjo dvasinio gyvenimo mokyklą. Susirado urvą, kur po 7 valandas praleisdavo melsdamasis, o kitą laiką Šv. Liucijos ligoninėje slaugė ligonius. Duonos pasielgetaudavo, o miegodavo ten, kur jam pasiūlydavo. Manrezoje jis susipažino su kitomis dvasinio gyvenimo knygomis, viena iš jų buvo „Kristaus sekimas“. Kai koks nors skirsnelis jam ypač patikdavęs, kaipmat užsirašydavo į užrašų knygelę, kurią naudojo per maldą gautiems apšvietimams pasižymėti. Štai iš ko vėliau atsirado „Dvasinių pratybų“ knyga.

Pagundų metas

Iki to meto Ignaco dvasinė nuotaika beveik nekito – nuolat būdavo apimtas didžiulio džiaugsmo. Tačiau Manrezoje Ignaco siela patyrė ir didžiulių svyravimų. Kartą skrupulų prislėgtas ėmė karštai melstis ir net balsu šauktis Dievo: „Padėk man, Viešpatie, nes nerandu jokios pagalbos nei pas žmones, nei kituose kūriniuose. Jei tik galėčiau ją rasti, joks vargas man nebūtų per sunkus. Viešpatie, Tu parodyk, kur ją galiu surasti. Net jeigu

reikėtų sekti šuniukui iš paskos, kad man pagelbėtų, – aš tai padarysiu.“ Taip bemažstant jam daug kartų kildavo pagunda nusižudyti. Tačiau žinodamas, kad nusižudyti būtų nuodėmė, vėl šaukdavo: „Viešpatie, nedarysiu nieko, kas Tave įžeistų!“ Kartą Ignacas prisiminė istoriją vieno šventojo, kuris, norėdamas išprašyti iš Dievo labai trokštamo dalyko, išbuvo nevalgęs daugelį dienų, kol jį gavo. Ignacas nutarė daryti tą patį. Ištvėrė savaitę nieko neimdamas į burną. Sekmadienį turėjo eiti išpažinties. Buvo įpratęs savo nuodėmklausiu smulkiai papasakoti visa, ką darydavo. Nuodėmklausys jam liepė nutraukti pasninką. Nors dar jautėsi pakankamai stiprus, pakluso ir dvi dienas pasijuto laisvas nuo skrupulų. Bet trečią dieną melsdamasis vėl pradėjo prisiminti nuodėmes. Vėl kilo noras nusižudyti. Ir Viešpats panorėjo, kad čia jis pabustų tartum iš miego. Dievo duotų pamokymų dėka Ignacas jau pažino dvasių skirtingumą ir todėl ėmė stebėti, koku būdu ta dvasia pas jį atėjo. Taigi kuo aiškiausiai apsisprendė nebeišpažinti jokio praeities dalyko ir nuo tos dienos tapo laisvas nuo skrupulų.

Apie metus išbuvęs Manrezoje leidosi į Barseloną, o paskui ramiai traukė į Italiją. 1523 m. vasario mėnesį išplaukęs iš Barcelonos, po penkių dienų pasiekė Gajetą (Gaeta). Iš čia keliauja Romon, kur susitinka su Šventuoju Tėvu Adrijonu VI ir pasiprašo leidimo maldingon kelionėn.

Laive, kuriuo Ignacas plaukė į Jeruzalę, dėjosi bjaurūs dalykai ir viešos nešvankybės, kurias jis griežtai smerkė. Kartu plaukę ispanai perspėjo, kad to nedarytų, nes įgula tarėsi palikti jį kokioje nors saloje. Bet Viešpats norėjo, kad jie greitai atplauktų į Kiprą. Iš ten kitu laivu su maldininkais išvyko į Jeruzalę. Išplaukę iš Kipro pasiekė Jafą. Kaip įprasta, į Jeruzalę keliavo ant asiliukų. Ignacas, kaip maldininkas, pirmąsyk pamato Jeruzalę 1523 m. rugsėjo 4 d. Aplanko šio miesto šventąsias vietas, dažnai meldžiasi prie Šventojo Kapo, Alyvų kalne ir Dangun Žengimo vietoje, aplanko Betliejų. Jis panūsta likti Šventojoje Žemėje, bet pranciškonų vyresnysis, anuomet sergėjęs šventąsias vietas, griežtai uždraudžia.

Iš Šventosios Žemės atplaukę į Kiprą, maldininkai išsiskirstė į skirtingus laivus. Uoste stovėjo keli laivai, plaukiantys į Veneciją: vienas – turkų, kitas – visiškai mažas, o trečias – labai prabangus ir stiprus vieno turtingo venecijiečio laivas. Kai kurie maldininkai prašė šito laivo šeimininką priimti Ignacą. Bet turtuolis atkirto, kad, jei jis šventas, tegu vyksta pėsčiomis per jūrą, panašiai kaip šv. Jokūbas. Tie patys prašytojai nesunkiai prikalbino mažojo laivo šeimininką. Vieną rytą, pučiant palankiam vėjui, visi išplaukė. Pavaikare juos užklupo audra, ir laivai vienas nuo kitų atsiskyrė. Didysis laivas sudužo netoli Kipro salų, žmonės išsigelbėjo. Turkų laivas per audrą nuskendo kartu su visais keleiviais. Mažasis laivas per vargus pasiekė krantą.

Atgal į Italiją

Venecijoje Ignacas iš naujo apmąstė savo gyvenimą. Troško tikrai vieno – padėti sieloms, todėl nutarė mokytis. Iš Venecijos iškeliavo į Genują. Kai vieną dieną, kaip buvo įpratęs, meldėsi Feraros katedroje, kažkoks vargšas paprašė jį išmaldos. Davė jam marketą. Po to atėjo kitas. Ir tam davė pinigėlių. Trečiam davė smulkesnį pinigėlių, nes tokį beturėjo. Vargšai, manydami, kad jis dalija išmaldą, nesiliovė ėję. Taip ištirpo viskas, ką buvo pasiėmęs. Pagaliau išmaldos prašyti atėjo visas vargšų būrys. Ignacas prašė atleisti, kad daugiau nebeturi, ko duoti. 1524 m. kovą grįžęs į Barseloną kartu berniūkščiais sėdasi į mokyklos suolą mokytis lotynų kalbos. Svarstydamas, ar jam studijuoti ir kiek, Ignacas vis mąstė apie tai, ar po studijų stoti į vienuolyną, ar šiaip keliaus po pasaulį. Kai manydavo stosiąs į vienuolyną, kildavo noras stoti į kokį nors pašlijusį ir mažai reformuotą, kad jame galėtų daugiau kentėti. Dievas Ignacui teikė didelį pasitikėjimą Juo, kad lengvai iškęstų visus priešiškus ir įžeidimus.

Pamokslininkas

1526 m. vasarą Ignacas iškeliauja į atnaujintą Alkalos Henarų universitetą. Ten buria studentus ir vyresnius žmones, pasakoja jiems apie maldą, aiškina Dievo apvaizdos reikšmę. Tačiau pamokslininkas įskundžiamas inkvizicijai, mat kai kam nepatiko, kad mokslų nebaigęs žmogus kitiems kalba apie Dievą. 1527 m. gegužę suimamas, bet po 42 dienų paleidžiamas iš kalėjimo. Nors Ignaco kalbose nerado nusižengimų Bažnyčios mokymui, bet Alkaloje jam buvo įsakyta liautis viešai sakyti pamokslus ir apaštalauti. Ignacas keliauja Salamankon toliau mokytis garsiajame universitete. Praslinkus dviem savaitėms, universiteto dominikonai, įtarę jį klaidatikyste, uždarė jį kalėjimą. Ignaco kaltintojai priverstė paaiškinti, kaip jis supranta Švč. Trejybę ir Eucharistiją. Galop tardytojai įsitikino, kad jokių klaidų jo mokyme nesama, ir po 22 dienų iš kalėjimo paleido. Ignacui leista mokytį vaikus. Įsakyta vengti sudėtingų teologinių klausimų. Pajutęs, kad Salamankoje nepageidaujamas, jis nusprendė keliauti į Paryžių, kurį pasiekė 1528 m. vasario 2 d.

Studijos

Septynerius metus Prancūzijos sostinėje Ignacas mokėsi lotynų kalbos Montegiu (Montaigu) kolegijoje (1528–1529), filosofijos – Šv. Barboros (Sainte-Barbe) (1529–1533), o teologijos – pas dominikonus (1528-1529). Kad galėtų išgyventi, kasmet po du mėnesius vasaromis keliaudamas prašydavo turtingesniųjų Flandrijos pirklių pašalpos. 1531 m. net buvo atkeliavęs į Londoną, kad rastų lėšų studijoms. 1529 m. spalį pradėjęs studijuoti Šv. Barboros kolegijoje, Ignacas gyveno viename kambaryje su Petru Faberiu (Favre) ir Pranciškumi Ksaveru (Xavier). Draugams jis išsipasakojo, kad ketinaš savo gyvenimą paskirti sielų gelbėjimui. Skatinamas tokių pat troškimų, Faberis tapo pirmuoju jo bendražygiu. Ksaveras svajoto siekti pasaulinės šlovės. Tačiau Ignacas vėliau laimėjo jį Dievo tarnybai. Ignaco „Autobiografijoje“ rašoma, kad jiems besimokant Paryžiuje prasidėjo maras. Ignacas nusprendė užėiti į kambarį, kur jau daug kas buvo mirę, kaip jis manė, nuo maro. Suradęs sergantį, Ignacas paguodė jį ir ranka palietė žaizdą. Šiek tiek padrąsinęs, išėjo. Ranką pradėjo skaudėti, ir jau manė, kad bus užsikrėtęs maru. Šis įspūdis buvo toks stiprus, kad negalėjo jo įveikti. Tada ryžtingai įsikišo ranką į burną, daug kartų pasukiojo ir tarė: „Jei tavo ranka užsikrėtusi maru, tai užsikrės ir burna.“ Kai šitai padarė, pranyko baimė ir rankos skausmas. Tačiau, grįžus į kolegiją, niekas nenorėjo įsileisti vidun. Tad buvo priverstas keletą dienų praleisti lauke.

Pirmieji bendražygiai

Tarp besimokančių universitete buvo ir daugiau troškusių savo gyvenimą skirti kunigystei ir sielų labui. Iš jų Ignacas pasirinko Jokūbą Lainezą (Laynes), Alfonsą Salmeroną (Salmerón), Nikolą Bobadilą (Bobadilla) ir Simoną Rodrigesą (Rodriguez). 1534 m. rugpjūčio pabaigoje septyni bičiuliai nusprendė duoti skaistybės bei neturto įžadus ir keliauti į Jeruzalę atversti netikinčiųjų. Jei keliauti į Šventąją Žemę būtų neįmanoma, tuomet Romoje prašytų popiežiaus globos. Įžadų dienai pasirinkta Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo šventė – rugpjūčio 15-oji. Paryžiaus priemiestyje Monmartre esančioje Šv. Denio (St. Denis) koplyčioje, kiekvienas iš jų davė įžadus. Tuo metu jie dar nemanė steigti naujo ordino, o tik svajoto gyventi neturte ir atsidėti Dievo bei artimo tarnybai. 1535 m. pradžioje Ignaco sveikata sušlubavo, ir jis nebegalėjo toliau studijuoti teologijos. Gydytojų paragintas, nusprendžia vykti į gimtinę, kur tėviškės oras, kaip spėliojo gydytojai, jam padėtų atgauti

jėgas. Prieš išvykdamas iš Prancūzijos sostinės, Ignacas Faberį paskiria būrelio vyresnioju ir visiems primena susirinkti 1537 pavasarį Venecijoje.

Gimtojoje Aspeitijoje

Gimtojoje Aspeitijoje Ignacas apsistoja ne tėvų pilyje (nors brolis labai to prašo), bet įsikuria skurdžiame Magdalenos ligoninės pastate; maisto pasielgetauja. Čia jis elgėsi kaip Alkaloje: surinkęs vaikus ir suaugusius, pasakodavo jiems apie Dievą. Liepos mėnesį pasijutęs gerėliau, atsisveikinęs su artimaisiais ir draugais išsirengė Venecijon.

Veneciją Ignacas pasiekia 1535 m. gruodį. Kadangi bičiulių laukti reikėjo daugiau nei dvejus metus, čia studijavo teologiją, vadovavo „Dvasinėms pratyboms“, padėjo ligoniams. Tuomet Faberis Paryžiuje surado dar tris bendraminčius: Klodą le Žei (Claude le Jay), Pašezą Broé (Paschase Broet) ir Joną Kodurą (Jean Codure). Kadangi tarp Prancūzijos ir Ispanijos prasidėjo karas ir Paryžiuje atsirado nepalankumo ženklų ispanams, būrelis išvyko į Veneciją dviem mėnesiais anksčiau. Kadangi Italijoje reikėjo laukti laivo į Šventąją Žemę, grupė padėjo slaugyti ligonius. Venecijoje šie vyrai buvo vadinami ignatiečiais, kas tik su jais susitikdavo, dėl jų gerumo ir paslaugumo minėdavo tik geru žodžiu. Kovo mėnesį Ignacas savo bendražygius pasiunčia į Romą, kad gautų leidimą kelionei į Šventąją Žemę ir kad negavusieji šventimų

galėtų būti pašventinti kunigais. Popiežius Paulius III buvo maloniai nustebintas šio būrelio išsilavinimu, tad davė jiems leidimą kelionei ir šventimams. 1537 m. birželio 24 d. Ignacas su keturiais bičiuliais gavo šventimus, tačiau pirmąsias Mišias nutarė kiek atidėti.

Pirmieji Jėzaus bičiuliai

Vasarą paaiškėjus, kad dėl Turkijos kaltės vargiai galės pasiekti Šventąją Žemę, vyrai pakeitė planą. Pasidaliję po du tris, jie pasklido po Šiaurės Italijos miestus apaštalauti ir pasirengti pirmosioms Mišioms. Liepos 25 d. Ignacas su Lainezu išsirengė į Vičensą (Vicenza); prieglaudą susirado apleistame užmiesčio vienuolyne. Šios dienos Ignacą dvasiškai itin praturtino, mat Dievas, kaip ir Manrezoje, čia jam suteikė vidinės paguodos ir vizijų. Praėjus 40 susitelkimo dienų, savo pirmąsias Mišias Ignacas atidėjo metams. Jis niekada neatskleisdavo savo paslapčių, bet, galimas dalykas, vis dar tikėjosi aplankyti Jeruzalę ir Mišias aukoti ten. Rugsėį savo būrelį jis pakviečia į Vičensą apsvarstyti ateities planą. Ignacas nutaria Romoje pasiūlyti savo pagalbą ir tarnystę popiežiui, o kiti tuo tarpu pasklidę po įvairius miestus tesako pamokslus – apaštalauja. Dar buvo nutarta: jei kas

paklaustų, kas jie tokie, tebūna atsakyta – Jėzaus bičiuliai. Kuomet pavadinimas buvo išverstas į lotynų kalbą, jis įgavo kiek kitokią prasmę - Jėzaus Draugija (Societas Jesu).

Kartu su Faberiu ir Lainezu 1537 m. lapkritį Ignacas iškeliavo į Romą. Visai netoli miesto pakelėje jie aptiko nedidelę La Stortos (La Storta) koplyčią. Čia Ignacas regėjo Dievą, sakiusį: „Romoje tau būsiu palankus.“

Trys maldininkai buvo priimti popiežiaus Pauliaus III, kuris pripažino jų sugebėjimus ir paskyrė Faberį su Lainezu dėstyti Šventąjį Raštą ir teologiją Romos Sapienca (Sapienza) kolegijoje, o Ignacą pasiliko ypatingam pamokslų ir sielovados darbui.

Romoje Ignacas pirmą kartą išdrįso aukoti šv. Mišias. Tai įvyko 1538 m. Kalėdų rytą Prakartėlės koplyčioje Didžiojoje Švč. Marijos (Maria Maggiore) bažnyčioje.

Ordino kūrimas 1539 m. Ignacas sukvietė visus bičiulius į Romą nutarti, ar jie kurs ordiną. Pirmieji jėzuitai net kelias savaites svarstė šį klausimą, kol nusprendė kurti. Jie save laikė sielų gelbėtojais, gyvenančiais bendruomenėje ir klausančiais savo vyresniojo, paklusnaus Šventajam Tėvui. Jie norėjo būti Kristaus mokslo skelbėjais, pasirengusiais vykti visur, kur pasiųs popiežius. 1539 m. birželio 24 d. Ignacas surašė įstatų santrauką ir įteikė Šventajam Tėvui patvirtinti. Rugsėį popiežius perdavė žodinį sutikimą, bet bulė „Kovojančios Bažnyčios valdymas“ (Regimini militantis ecclesie) pasirodė tik 1540 m. rugsėjo 27 d. 1541 m. gavėnios metu ordino nariai vienbalsiai išrinko Ignacą vyresniuoju, nors jis pats nenoromis ir tik po ilgų svarstymų bei maldos dienų priėmė šį pasiūlymą. Penkiolika metų Ignacas kūrė ir vadovavo naujai Draugijai, rūpinosi jos augimu, parašė Draugijos Konstitucijas. Draugija sparčiai augo, plisdama į kitas valstybes: Italiją, Prancūziją, Portugaliją, Vokietiją, Angliją ir kt. Ignacas Romos bažnyčiose sakydavo pamokslus, mokė vaikus, vadovavo kandidatų dvasios lavyboms. Su daugeliu žmonių be atvangos susirašinėdavo ne vien Draugijos reikalais, bet ir vadovavo jų dvasiniam gyvenimui. Ignacas net įkūrė Šv. Mortos namus buvusioms prostitutėms ir prieglaudą jaunoms mergaitėms, kurioms grėsė pavojus būti išnaudojamoms. Įsteigė našlaičių namus ir pastatė namus maurams bei žydams, panorusiems tapti krikščionimis. 1551 m. įsteigė Romos kolegiją – visų vėlesnių jėzuitų kolegijų pavyzdį. Norėdamas užbėgti už akių Vokietijoje plintančiai Reformacijai, 1552 m. Romoje įsteigia kolegiją rengti vokiečiams seminaristams. Be to, popiežius įpareigoja jėzuitus rengti įvairius disputus su Liuterio šalininkais Vokietijoje, o vėliau juos skiria atstovauti Bažnyčiai Tridento susirinkime.

Pablogėja sveikata

Jau Paryžiuje Ignacas kentė vidurių skausmus, kurie ypač jį kankino paskutinį gyvenimo dešimtmetį. Atsiradus vis daugiau darbų, ypač susijusių su Draugijos Konstitucijomis (jas baigė rašyti 1550 m.), jo sveikata pašlijo. 1554 m. birželį ir liepą išgulėjo lovoje. Kitą žiemą kiek pasitaisė, bet 1556 m. balandžio mėnesį vėl sumenko. Vasarą jo sveikata buvo ne kokia, todėl gydytojai patarė važiuoti į Aventino vilą. Tačiau tai jam nepadėjo ir liepos 24 d. Ignacas grįžo namo. Ignaco mirtis Liepos 30 d., ketvirtadienį, Ignacas pasišaukė savo sekretorių Polanką (Polanco) ir nurodė tos dienos popietę paprašyti Šventojo Tėvo palaiminimo bei užtikrinti popiežių, kad Dievo malone iškeliaujas į dangų ir kad ten dar karščiau melsis už Kristaus Vietininką. Taip pat pasakė norįs pareikšti Draugijai savo valią. Gydytojo įtikintas, Polankas vylėsi, kad ligonis sveiksta. Tad nesiskubino vykti į Vatikaną. Po vidurnakčio Ignacas pasijuto blogai. Brolis slaugytojas išskubėjo į Draugijos įkūrėjo kambarį pakviesti bent

kelis kunigus, o Polankas išbėgo popiežiškojo palaiminimo. Tačiau šiedviem dar nespėjus grįžti, Ignacas, kadaisė buvęs karys, o nūnai tapęs Kristaus meilės dalintoju, atidavė sielą Dievui. Penktadienio vakare, rugpjūčio 1-ąją, Ignaco palaikai palaidoti Kelio Mergelės Marijos (Madonna della Strada) bažnyčioje, o pastačius Jėzaus vardo (Gesù) bažnyčią, jo kūnas čia perkeltas 1587 m.

Ignacas Lojola paskelbtas palaimintuoju 1609 m. liepos 27 d., o kanonizuotas 1622 m. kovo 12 d. kartu su šv. Pranciškumi Ksaveru.

Parengta pagal:

Šv. Ignacas Lojola, Autobiografija. Vilnius, 1996.

Josefas N. Tylenda, Jėzuitai šventieji ir kankiniai. Vilnius–Roma–Čikaga, 1995.